

Erik Pedersen

»Erik er gået fra borde«. Hans liv var først og fremmest knyttet til søen; først på langfart, men da han senere blev ansat i BornholmsTrafikken, fik han også tid til at sidde i kommunalbestyrelsen i Rønne (for Socialdemokraterne), ligesom han også lagde et stort arbejde i efterskolen, ungdomshjemmet oma. Men frem for alt lå Bornholms Passagerforening hans hjerte nær. Han var blandt de vise fædre, der stiftede foreningen i 1985. Lige i begyndelsen var Erik Pedersen ikke formand (da han ikke fandt det foreneligt med sit hverv i BornholmTrafikken), men fra første færd talte han om foreningen alle steder ... og ingen var i tvivl om, at han par excellence var passagerernes mand.

»Alle bornholmere er medlemmer«, sagde Erik Pedersen, og tilføjede: »Der er bare nogle, som ikke betaler kontingent«. Egentlig havde han oprindelig ret, næsten da, fordi de store faglige organisationer havde tegnet kollektivt medlemskab.

I foråret 1998 skrev jeg et debatindlæg og et par dage efter havde jeg Erik i telefonen. Det var vores første samtale. Og den blev til adskillige samtaler, gode og indholdsrige. Den sidste i 1½ time en uge før Erik døde. En samtale jeg aldrig vil glemme ...

I 1998 var jeg stadig pendler, og under samtalen dengang talte vi om, hvordan man kunne få pendlerne med i en samlet forening. Det var og blev Erik Pedersen aldrig tilhænger af ... En senere officiel henvendelse (i 2002) fra en gruppe pendlere blev heller ikke til et samarbejde. Jeg sagde dengang i 1998, at jeg gerne ville være medlem af foreningen, men var ikke parat til at arbejde for foreningen. Der gik nogle år, før jeg indså, at »fundamentet« i Passagerforeningen var stabilt og folkeligt ... I den periode talte jeg med jævne mellemrum med Erik Pedersen. Og jeg husker endnu tydeligt, hvor glad Erik blev, da jeg sagde til ham: »Nu er jeg parat til at gå ind i et bestyrelsesarbejde i Passagerforeningen.« Allerede efter første bestyrelsesmøde ringede Erik til mig, og bad mig overtage formandsposten, fordi han havde passeret de 70 år. Det afviste jeg ... også i de følgende år. Men jeg tog mig gradvist af flere og flere formandsopgaver.

Da »Christiansborg« i oktober 2002 sendte chokbeskeden til den bornholmske befolkning om natfærgens nedlæggelse, oplevede jeg i første omgang en kampparat formand for Passagerforeningen; men bagved gemte sig også en lidt træt Erik ... Han var så skuffet over sine egne såvel på tinge som lokalt. Vi talte flere gange om, at der skulle lægges en strategi, og den blev også lagt, men ikke fulgt i særligt stort omfang. Erik rejste sig i al sin »magt og vælde«, og den kampindsats han lagde for dagen var ubeskrivelig ... ikke mindst da folketingets daværende Trafikudvalg kom på besøg på Bornholm den 18. december 2002.

Aldrig nogensinde – hverken før eller siden – har der været flere end 1.100 bornholmere samlet i Rønne for at sige »pænt farvel« til Trafikudvalgets medlemmer, da de skulle hjem med Villum Clausen.

Det var en sejr af dimensioner (som også betød, at Erik blev »årets bornholmer«) at samle så mange bornholmere – en sejr, som havde mange fædre, og som fik »Christiansborg« til at ændre færgeforliget således, at Køge-ruten også kom til at omfatte personbefordring.

Erik var i allerhøjeste grad ankermand ved underskriftsindsamlingen mod natfærgens flytning til Køge (de facto nedlæggelse). 33.000 underskrifter blev det til.

Erik Pedersen var også stærkt medvirkende til afholdelsen af de store færgemøder i bl.a. Aakirkeby-Hallerne. Han var Socialdemokrat om en hals; men var stærkt indigneret over »sine egne«.

I 2004 bad Erik mig om at komme til et møde med ham. Det blev også til en samtale, som jeg aldrig glemmer ... en samtale, som stadig har stor indvirkning på foreningens kurs.

Bornholms Passagerforenings medlemsliste var væk og pengene i kassen var brugt. Foreningen var de facto konkurs. Vi fik lagt en plan for, hvad vi skulle gøre ... Erik skulle skaffe nogle penge til at betale vores udgifter. Det klarede han flot, selv om hans alder efterhånden var midt i 70'erne. Sammen med et par bestyrelsesmedlemmer fik vi genskabt en medlemsliste med de medlemmer, vi kunne finde f.eks. via indbetalingerne. Men listen kom slet, slet ikke til at indeholde de medlemmer foreningen havde inden medlemslisten forsvandt.

Efter planen skulle vi gå ud på gader og stræder, stå uden for Netto eller Kvickly osv. for at hverve nye medlemmer. Erik lagde en enorm arbejdsindsat i »reetableringen« af foreningen; mens han, som han sagde, overlod strategi og planlægning til mig (som næstformand). Vi havde mange gode og positive samtaler om foreningens fremtid – ikke mindst om sammensætningen af medlemsbestanden og om »røde år og blå år« samt om, hvad en generalforsamling bør omfatte. Erik glemte aldrig, da han blev klandret for, at Passagerforeningen var en »forlænget arm af Socialdemokraterne«. Han blev vred, meget vred, for foreningen har altid været drevet ud fra princippet om, at foreningen ikke er partipolitisk.

I 2006 lovede jeg Erik, at det skulle blive det sidste år, hvor han var formand for Passagerforeningen, og det holdt jeg til meget stor glæde for Erik. Han var en fighter for bornholmerne, en helt særlig en af slagsen, men han ville også gerne kunne holde fri ... han – og Ella – ville gerne rejse mere, inden alderen for alvor satte en stopper for det. Det kom den dog aldrig til, for så sent som i efteråret 2015 var de en tur sydpå.

Erik ringede ofte til mig ... og vi fik altid drøftet situationen set med Passagerforeningens briller. Han og Ella kom til næsten alle arrangementer og han roste altid bestyrelsen for det store arbejde, som den har udført gennem en lang årrække – ikke mindst var han hjertens-glad for, at vi fik »reddet foreningen« i 2004. Vi aftalte i 2004, at vi ikke ville fortælle pressen om situationen, før alt var rettet op igen.

Bornholm skylder Erik Pedersen en stor tak for det store arbejde, som han udførte for foreningen – og dermed for Bornholm – i over 20 år.

Vi i bestyrelsen skylder Erik Pedersen en stor tak for, at han – sammen med de andre vise fædre – fik etableret Bornholms Passagerforening i 1985. Tak også for, at han – sammen med de daværende bestyrelser – fik bygget et solidt fundament. Det fundament hviler vores arbejde stadig på.

Personligt har jeg mistet en ven – og skylder Erik en stor, stor tak for, at han altid var så positiv over for den måde, jeg har forvaltet formandshvervet på, og over for de til enhver tid siddende bestyrelser.

Fra et samlet Bornholm skal lyde: Æret være Erik Pedersens minde.

16. januar 2016

Bornholms Passagerforening

Bjørn Carlsen